

Vườn Ươm Mật

Bên cạnh những long đong, tất bật của bụi bậm hồng trần.

Bên những u trầm, gai góc của nghiệp dĩ dưới quỳ, trù ma, chích kẻ gian tà... Con Ong vẫn có một đời thường, rất thường, và một tâm hồn khát khao mật ngọt.

Vườn ươm này xin là chốn giao tình của những mảnh đời xót xa tình cố lý, tình người.

*Người phụ trách:
Cung Nguyễn Hải*

CHO EM TỪ NGÀY VỀ

Anh về buổi ấy không ai đón
Thân tàn danh liệt bước phân vân
Đường cũng lạ lùng - cây lá ngó
Tay vịn đậu xưa - bỗng ngại ngần

Anh về thân đã tàn quá đổi
Con hổ trúng tên dây dựa bên đời
Em đừng khóc - đừng buồn chi vội
Cho đời mình lúc cạn lúc vơi

Vẫn em đó - của anh thử đó
Đã già hơn từ buổi xa chồng
Đã son sắt với người lao lý
Em đẹp nhiều nhờ buổi long đong

Vì giết giặc, có ngày giặc giết
Buổi đất trời, gió bụi hiển nhiên
Buổi bạo tàn bắt tay oan nghiệt
Có gì đâu, em phải ưu phiền

Gạo em nấu mồ hôi nước mắt
Anh nhai cơm từng hạt thủy chung
Rượu đầu uống lòng đà say ngắt
Tình đã quen hơi ấy vô cùng

Gắng hạnh phúc như ngày xưa ấy
Anh vẫn làm thơ để tặng em
Thơ sẽ như nôi ru em ngủ
Anh sẽ như thơ vào hồn em

Em đừng ngại lo xa chi mệt
Dẫu có chi cũng đã cùng đường
Đừng nhớ lại cùm gông tra tấn
Sẽ nhạt nhòa ngày tháng yêu thương

Em cứ tin ngày mai sẽ đến
Anh của em - của cả mọi người
Còn cánh tay - anh còn đóng góp
Chút hơi tàn - cùng với trái tim

Nguyễn đông Giang

BẢ MƯƠI NĂM SAU ĐÀ LẠT CÓ CÒN EM?

Ba mươi năm sau, Đà Lạt có còn em
Còn ngôi chải tóc, đợi anh bên thềm
Phải chi sông núi dừng tang tóc
Đâu biệt quê nhà, bỏ cả em

Anh biệt cố hương, đi lánh nạn
Xếp đời lính trận vào cổ thư
Yên cương - chiến địa - không còn nữa
Chí trai - nợ nước - cũng buồn như!

Thôi thì Đà Lạt đành như vậy
Cả nước non rồi chẳng còn chi
Còn chẳng - mây khói - trời biển biệt
Quê nhà xa lắc - hồn lưu vong

Lưu vong - hề! Khói mây cố quận
Mẹ già nhen lửa chiều quê xa
Quê hương có phải là nhứt nhối
Tháng ngày ung nhọt trái tim ta

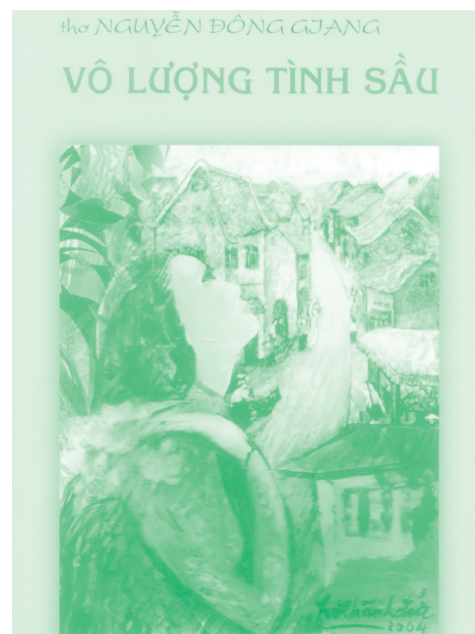
Xuân Hương - Than Thở - ngày ly loạn
Chinh chiến qua rồi - buồn chia ly
Cam Ly thác gọi - chàng với thiếp
Đà Lạt còn chẳng - những ngậm ngùi

Bây giờ rừng đã phơi vàng lá
Đà Lạt của mình đã sang Thu
Đừng hỏi bao giờ - anh trở lại
Hai chữ em anh cũng mịt mù

Đà Lạt thiếu anh - đời vẫn vậy
Tình mình gom với cõi buồn chung
Chẳng trách cổ kim - trò tan hợp
Ừ! Lỡ thiếu nhau tội vô cùng

Anh viết bài thơ vào tháng chạp
Tháng chạp quê em - lắm sương mù
Đà Lạt quê hương - ừ - buồn quá
Chút tình xưa ấy - cũng thiên thu.

Nguyễn đông Giang

Con Ong Việt hân hạnh giới thiệu
Thơ Nguyễn Đông Giang
Vô Lượng Tình Sầu

Địa Chỉ Liên Lạc: Nguyễn Đông Giang
2678 East Trimble Road
San José CA, 95132-8370
Tel: (408) 729-8370
e-mail: nguyendonggiang005@yahoo.com

ĐÀ LẠT EM ƠI! ANH NHỚ QUÁ

Ta bỏ người tình đi quá lâu,
ta đi - nước vẫn chảy qua cầu.
"Xuân Hương" - "Than Thở" đừng chờ nữa,
nếu có về chẳng - sẽ rất lâu.
Đà Lạt trời ơi! Ngôi trường mẹ,
năm tháng rêu phong trọn kiếp chờ.
Mẹ đứng trông con - thương mệnh nước,
kiếm cung chưa trọn - đoạn đường tơ.

Đà Lạt - mẹ ta trường Võ Bị,
có bạn đời ta "Vũ Đình Trường".
Còn tiếng cười xưa nơi "phạn điểm"?
Có vậy mà ta mãi vấn vương.
Vấn vương những ngày đầu đời lính.
Sáng sừng trên vai - mặt trời chào.
"Đường trường xa". Một hai ba bốn.
Tình em - anh mang theo ba lô.

Đà Lạt những đêm phạt dã chiến,
những đêm lồng ngực đập liên thanh.
Em ở xa có nghe anh thở:
Hay tưởng anh nằm đọc thư tình.
Cũng em - Bùi Thị Xuân áo tím,
đã có lần ta, trộm si mê.
Con phố nhỏ đường vòng đưa lối.
Đủ ngắn gọn quên cả đường về.

Chính em, con nai vàng Đà Lạt,
làm bao anh Võ bị thần thơ.
Ta đâu phải nai vàng chính hiệu.
Ngày ra trường - bị rịn - vu vơ!
Đà Lạt em ơi! thơ mộng quá,
cõi tình nồng - lính trận, nữ sinh.
Rừng đầy hoa penseé rực tím,
nhuộm chín trái tim kẻ đa tình.

Rừng ái ân bao nhiêu lá rụng.?
Bấy nhiêu tình lệ đổ nơi đây.
Ta đi rồi lá xưa còn rụng,
ấp dấu chân yêu, chôn kín cuộc tình.
Đà Lạt đâu ngờ ta mất nhau,
hai ta dù chung quả địa cầu;
Dù chung năm tháng trời - trăng - gió.
Sao mãi bên lòng những nỗi đau.

Đà Lạt em ơi! anh nhớ quá,
nhớ ngôi trường mẹ đứng chên vên.
Ngàn năm trên đỉnh sương mù ấy.
Ai còn thương tiếng đá rên...?

Đà Lạt bây giờ ta xa quá,
nửa vòng trái đất - một đời mơ.
Hẹn ngày về giang tay ôm mẹ,
lên ngọn "Lâm viên" ngắm sương mờ.

Đà Lạt - thế là ta mất nước,
cũng đành liên lụy mất cả em.
Thù cũ năm xưa sờ sờ đó,
em sẽ còn nghe tiếng súng rên.

Nguyễn đông Giang